

Zatorej veselite se otroci tudi vi, saj vam vašega veselja nihče ne krati, samó toliko glejte, da bode vaše veselje spodobno, kakor se spodobuje tako velikemu prazniku, vstajenju Gospodovemu.

Dan presveti, dan veselja,
Srčno mi pozdravljen bod'!
Smrt več nima svoj'ga žela,
Res je z groba vstal Gospod.
Oj kak' svetijo se rane,
Ki jih zate je prejel,
Jezus tvoj iz groba vstane
O kristjan bod' ga vesel.
Aleluja! Aleluja!

Ivana Leben.

Bábica.

Bil je ponedeljek po Svečnici. Veselo sva prišla s tovarišem Jankom iz šole. Ravno sva použila svoje „kosilce“, ko vstopi listonoša z listom v roci; bilo je Jankovo.

Ves vesel pristriže zavitek in jame čitati. — Le nekaj trenutkov je zrl v list; kar se mu zmračí čelo, stisne list v žep in zgine v drugo sobo. Zdajci se začuje jok. Grem za njim. Tù ga zagledam klečččega sredi sobe — ihtččega se, bridko ihtččega. Nisem si ga upal vprašati, kaj mu je.

V tem stopi gospodinja in ga vpraša, zakaj se joče. — Ves v solzah dvigne glavo ter jecljaje reče: „Ma—ti — je umrla!“ — „Katera mati?“ vpraša vsa v skrbeh gospodinja. „Na—ša — sta—ra, — oh, zakaj — nisem šel o — Božiči — domóv?! Še bi jo bil videl? — oh, zdaj pa — nikdar, nikdar več!“ — „Le potolaži se Janko; saj imaš še jedno mater; ta te tudi tako ljubi, in še bolj,“ tolaži ga gospodinja. A Janko je ne sliši; znova jame ihteti in jokati se.

Gospodinja je šla po opravih, a jaz sem se vsedel poleg jokajoččega. Polagoma mu je odleglo. Spravil se je po konci, šel za mizo, a še vedno zdihoval.

„Ali si babico tako zeló ljubil?“ vprašam ga.

„Oj kako je bila dobra!“ vzdihne — „kaj bodem začel o počitnicah brez nje? — kako me je ljubila!“ —

Nisem ga hotel dalje nadlegovati. Vstal sem in šel v prvo sobo, češ, bodem vže drugič kaj več govoril ž njim o nepozabljivej mu babici.

V četrtek sva bila prosta in sama domá. Vprašam ga torej: „Ti, Janko, s čim se ti je pa babica tako prikupila, da je ne moreš pozabiti?“

Molčal je nekaj trenutkov; hudo mu je delo, da sem ga spomnil in mu nehote skušal ponoviti skelečo rano, ki se mu še ni zacelila. Žalostno me pogleda a slednjič vendar izpregovori:

„Ko bi ti vedel, koliko mi je dobrega storila, kako je zame skrbela od mladih mojih nog, razumel bi me bolje. Meni, še detetu v zibeli, bila je najskrbnejša varuhinja. Vselej, kadar jej je le dopuščal čas, bila je pri meni, péstovala me in

hranila. Pod njenim skrbnim varstvom sem vzrastel. Naučila me je prvih, naj-potrebnejših molitvic. Dà, skrbela je zame, bolje nego li sama zase, dà, še celo smrti me je nekoč rešila.

Bilo je to takó-le: Imel sem pet let. Igral sem nekega popóludne s svojimi vrstniki za sosedovo hišo tik vode. Postavljali smo hišice iz deščic. Babica je prala nekoliko korakov od nas brezskrbnih otročičev. Kar ustanem in — ne vem, kakó je prišlo — zvrnem se v vodo. Hitro sem bil na sredi. Babica se silno prestraši, videč me v tolikej nevarnosti! Doseči me ne more. Hitro steče v sosedovo kuhinjo. — V hipu je zopet pri vodi z grebljo v roci ter me skuša spraviti k bregu. Jaz, začutivši palico, poprimem se je, in — potegnila me je iz vode. — Bil sem rešen, bil je tudi skrajni čas; kajti, če bi bila babica le za par trenutkov pozneje prišla, odplul bi bil mimo visokega vrtnega plotú, ki je zapiral daljni pot ob bregu.

Lahko si torej misliš, da je nikakor ne morem pozabiti. Pač res, tako do-brega srca ne boš našel kmalu. Če je imela kaj, s čemur me je mislila razveseliti, vse, vse mi je dala: sadja, kruha, vsega sem dobil pri njej. Sebi je raje pritrkala, da sem bil le jaz vesel, zadovoljen.

Mnogo, mnogo podrobnostij bi ti imel še povedati o njej, a bodi dovolj. Spoznal si jo lahko iz tega kratkega pripovedovanja. A vender, ná — preberi še list, ki sem ga prejel od očeta. To izgovorivši, podá mi list. Razgrnem ga in čitam:

Ljubi Janko!

Pravil sem Ti o Božiči, ko sem te obiskal, da je naša babica nekoliko bolehná. Upali smo, da se bode opomogla, ali kmalu po mojem povratku iz Ljubljane se je vlegla. Pljučnica jo je vrgla na posteljo; nič več ni vstala. — V soboto popóludne smo jo pokopali. Bog jej daj večni mir in pokoj!

Tebe se je vedno spominála in še zadnji dan, predno je umrla, opomnila me je: „Piši Janku in sporoči mu moj pozdrav. Če se več ne vidiva, izroči mu ti ono šmarno petíco, ki sem mu jo obljubila za spričalo — s ka-terim je bila prav zadovoljna. Moli za-njó in spominaj se njenih dobrot!

Prisrčno Te pozdravlja tvoj skrbni oče

Ivan.

Res, dobra je bila ta babica! Blag jej bodi spomin!

t.

Listje in cvetje.

Drobtine.

Umr! je v 11. dan
meseca marca prečast.
gospod

Ivan Nemanjič,

župnik v Št. Ožbaltu
na Gorenjskem. Rajnki
gospod je bil rojen v
Metliki dne 9. septemb.

1856. l. in v mašnika posvečen 24. julija

1882. l. Bil je blagi pokojnik tudi našemu listu podpornik, zatorej mu bodi blag spomin ohranjen tudi v našem „Vrtci.“ V miru naj počiva!

Kratkočasnica.

Učitelj: Nù, Jožek, povej mi, zakaj so po leti dnevi daljši in po zimi krajši? — Jožek: Zato, ker gorkota vse stvari razteza, mrzlota jih pa krči.

